

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. B.**, zast. Mgr. Martinem Keřtem, advokátem, se sídlem Dašická 1649, Pardubice, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 5. 6. 2008, č. j. 52 Ca 20/2008 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Martinu Keřtovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2007, č. j. 06/46/506, Čestná rada České lékařské komory podle § 7 odst. 6 disciplinárního řádu potvrdila rozhodnutí revizní komise okresního sdružení lékařů České lékařské komory Pardubice ze dne 20. 2. 2007, č. j. 06/46/506, kterým revizní komise po provedení předběžného šetření stížnosti žalobce rozhodla nezahajovat disciplinární řízení proti MUDr. E. P. s odůvodněním, že lékařka se disciplinárního provinění nedopustila, tedy je nevinna.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 5. 6. 2008, č. j. 52 Ca 20/2008 - 57, odmítl, rozhodl dále, že

žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaná je oprávněna řešit stížnosti na výkon povolání svých členů a uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném zákonem č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárenské komoře, ve znění pozdějších předpisů. Postup orgánů žalované, práva a povinnosti účastníků disciplinárního řízení a úkony související s disciplinárním řízením upravuje disciplinární řád žalované. Krajský soud dále citoval příslušná ustanovení disciplinárního řádu a konstatoval, že je na prvý pohled zřejmé, že v daném řízení bylo rozhodováno výlučně o právech a povinnostech lékaře, proti němuž směřovala stížnost žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí zjevně nebylo způsobilé zkrátit žalobce na jeho právech, neboť se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo. Soud doplnil, že v úvahu nepřichází ani aplikace § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce - jakožto oznamovatel - nebyl účastníkem správního řízení (disciplinární řád mu postavení účastníka nepřiznává). Krajský soud uzavřel, že žalobce zjevně není osobou aktivně procesně legitimovanou, a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Předeslal, že MUDr. E. P. vážně pochybila při léčbě jeho družky L. V., a namítal, že není možné, aby za vážná pochybení lékařů, na která upozorňoval v disciplinárním řízení, nebyl nikdo potrestán. Stěžovatel konstatoval, že nebyl pouhým oznamovatelem, ale ochráncem práv paní L. V., zemřelé dne 9. 5. 2005. Krajský soud podle stěžovatele opomněl uvést a zhodnotit ustanovení § 3 odst. 1 disciplinárního řádu, podle kterého žalovaná přijímá stížnosti jen v písemné podobě, s plným jménem a adresou podatele; jiné stížnosti se neřeší a neregistrují. Stěžovatel podal řádnou stížnost, kterou žalovaná zaregistrovala pod č. 06/46/506; revizní komise rozhodla nezahajovat disciplinární řízení nikoliv z důvodu podání stížnosti zjevně neoprávněnou osobou, ale z důvodu nevinu lékaře. Tyto skutečnosti potvrzují, že stěžovatel byl řádným účastníkem řízení a byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že řízení před orgány žalované nebylo provedeno v souladu se zákony a stavovskými předpisy, rozhodnutí neobsahují náležitosti dané právními předpisy a revizní komise se v rozporu s § 7 odst. 1 disciplinárního řádu nevypořádala se všemi skutečnostmi uvedenými ve stížnosti. Krajský soud podle stěžovatele opomněl ustanovení § 7 odst. 1 disciplinárního řádu uvést a zhodnotit. Stěžovatel dále konstatoval, že není zřejmé, zda revizní komise rozhodla ve lhůtách daných disciplinárním řádem, její rozhodnutí neobsahuje řádný a jednoznačný výrok a má jen strohé odůvodnění, proto je nepřezkoumatelné. Stěžovatel poukázal na ustanovení § 7 odst. 6 disciplinárního řádu, žalobou napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, jeho výrok shledal rozporuplným a odůvodnění nejednoznačným, nesrozumitelným a nedostatečným. Napadené rozhodnutí není podepsáno předsedou čestné rady žalované a není z něj zřejmé, zda bylo vydáno ve lhůtách daných disciplinárním řádem. Stěžovatel zdůraznil, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami, ani s ustanovením § 12 odst. 7 disciplinárního řádu. Dále namítal, že v řízení před žalovanou nebyl osobou zjevně neoprávněnou, ale osobou, která podala řádnou stížnost. Stěžovateli nebylo jasné, proč soud „nepropustil“ jeho návrh do řízení, kde by teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodl podle § 49 odst. 7 s. ř. s. Požadoval, aby Nejvyšší správní soud rozhodl při jednání, což považoval za vhodné

postup, neboť krajský soud rozhodl bez jednání, a stěžovatel se tak nemohl k věci blíže vyjádřit. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s rozhodnutím krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že stěžovatel kasační stížností napadl usnesení o odmítnutí žaloby, předmětem posuzování kasačního soudu tak nemůže být přezkoumatelnost či správnost žalobou napadeného rozhodnutí, ani zákonnost postupu orgánů žalované. Nejvyšší správní soud je v dané situaci povolán pouze k tomu, aby posoudil, zda byl dán zákonný důvod pro odmítnutí žaloby; další námitky stěžovatele, které se týkají věci samé, jsou proto irelevantní.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.*

Krajský soud správně vycházel z ustanovení § 65 s. ř. s. a odvozoval aktivní legitimaci účastníka řízení od možnosti dotčení subjektivních práv, tj. zda se správní rozhodnutí nějak projevilo v právní sféře stěžovatele.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

K podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je aktivně legitimována osoba, jež tvrdí zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadený úkon správního orgánu její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než

předepisuje zákon, nebo byl proveden (vydán) v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného úkonu.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 379/2004, www.nssoud.cz).

Z obou správních rozhodnutí, která stěžovatel žalobou napadl, je zcela evidentní, že jimi nebylo rozhodováno o právech ani povinnostech stěžovatele, byť tento svou stížností předmětné disciplinární řízení proti MUDr. E. P. vyvolal.

Disciplinární řízení je v základních rysech upraveno zákonem č. 220/1991 Sb., podrobnější úpravu obsahuje Disciplinární řád České lékařské komory, schválený XI. sjezdem delegátů žalované s účinností od 1. 1. 2001, ve znění pozdějších novel.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. *čestná rada okresního sdružení vykonává disciplinární pravomoc vůči jeho členům*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *proti písemnému rozhodnutí čestné rady okresního sdružení o uložení disciplinárního opatření může člen, kterému bylo disciplinární opatření uloženo, podat opravný prostředek do patnácti dnů od jeho doručení*. Podle odst. 5 *o opravném prostředku rozhoduje čestná rada komory, která přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdí nebo zruší*. Zruší-li čestná rada komory napadené rozhodnutí, je čestná rada okresního sdružení vázána právním názorem čestné rady komory.

Podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb. *revizní komise okresního sdružení podává návrh na zahájení disciplinárního řízení*.

Podle § 18 odst. 1 téhož zákona *čestná rada komory vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory*. Podle odst. 4 tohoto ustanovení *proti rozhodnutí čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podle odstavce 3 lze podat opravný prostředek*.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že disciplinární řízení je zahajováno výlučně na návrh příslušné revizní komise, stížnost na postup lékařky tak byla jen podnětem, který revizní komise prošetřila a sama rozhodla disciplinární řízení nezačínat. Předmětem disciplinárního řízení je posouzení toho, zda člen komory neporušil nějakou povinnost, která se k jeho členství váže. V tomto typu řízení je proto rozhodováno výlučně o právech a povinnostech členů komory a rozhodnutí vydaná v disciplinárním řízení nejsou způsobilá zasáhnout do právní sféry jiných osob.

Nejvyšší správní soud nezjistil žádné subjektivní veřejné právo stěžovatele, které by mohlo být žalobou napadenými rozhodnutími dotčeno, stěžovatel ani žádné takové právo v kasační stížnosti neoznačil, a proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že aktivní legitimace stěžovatele k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. evidentně dána není. Soud si je vědom toho, že úmrtí osoby blízké stěžovateli, paní L. V., jejíž lékařkou MUDr. E. P. byla, pro něj představuje velikou ztrátu, nicméně nezakládá veřejné subjektivní právo na potrestání domnělého pochybení této lékařky.

Aktivní legitimace stěžovatele k podání žaloby mohla dále vyplývat z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.*

V usnesení ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 162/2004, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu i ten, s nímž správní orgán nejednal jako s účastníkem, ačkoli podle zákona účastníkem v daném správním řízení byl, a měl tak práva a povinnosti účastníka správního řízení, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal.*

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel nebyl účastníkem správního řízení a revizní komise i čestná rada postupovaly správně, když s ním jako s účastníkem řízení nejednaly. Tento závěr vyplývá jednak ze smyslu disciplinárního řízení, jehož předmětem je odborné posouzení, zda člen komory neporušil některou ze svých povinností odvozených od jeho členství, jednak z obsahu disciplinárního řádu.

Podle § 7 odst. 5 disciplinárního řádu *rozhodnutí revizní komise okresního sdružení komory obsahuje výrok o nezahajování disciplinárního řízení nebo přerušení či zastavení řízení, jeho řádné odůvodnění, podpis předsedy revizní komise a razítko komory. Kopii rozhodnutí zašle revizní komise okresního sdružení do 30 dnů revizní komisi komory. Informaci o rozhodnutí revizní komise zašle předseda revizní komise okresního sdružení též tomu, kdo podal stížnost, na jejímž základě bylo zahájeno předběžné šetření proti lékaři, včetně poučení o tom, že může proti rozhodnutí revizní komise okresního sdružení podat námitku čestné radě komory.*

Podle odst. 6 téhož ustanovení, *je-li podána námitka, čestná rada komory si vyžádá od okresního sdružení komory disciplinární spis, případně další potřebné podklady, a rozhodne buď o potvrzení rozhodnutí revizní komise okresního sdružení, nebo o jeho zrušení a vrácení k dalšímu šetření anebo rozhodnutí zruší a přidělí stížnost revizní komisi jiného okresního sdružení komory. Revizní komise okresního sdružení komory je vázána právním názorem čestné rady komory. Čestná rada komory musí o námitce rozhodnout do 40 dnů od doručení podkladů z okresního sdružení komory. Rozhodnutí čestné rady komory obsahuje výrok, jeho řádné odůvodnění, poučení o opravném prostředku, podpis předsedy čestné rady komory a razítko komory. Proti rozhodnutí čestné rady komory o námitce proti rozhodnutí revizní komise okresního sdružení komory není přípustný další opravný prostředek. Rozhodnutí se doručuje do vlastních rukou lékaři, proti kterému stížnost směřuje, jakož i příslušné revizní komisi okresního sdružení. Přiměřená informace se doručuje tomu, kdo námitku podal. Je-li to vhodné, lze za přiměřenou informaci považovat i stejnopis příslušného rozhodnutí.*

Disciplinární řád v citovaných ustanoveních zřetelně rozlišuje mezi účastníkem řízení a osobou, jež podala stížnost, případně námitku. Účastníku řízení - lékaři - se rozhodnutí doručuje, zatímco osobě, která podala stížnost či námitku, se pouze zasílá informace o rozhodnutí, což mimo jakoukoliv pochybnost znamená, že tato osoba není

účastníkem řízení. Na tom nic nemění ani skutečnost, že disciplinární řád počítá s možností, že si autor stížnosti podá námitku proti rozhodnutí revizní komise, neboť ani podání námítky z něj nečiní účastníka řízení. Výsledek řízení o námitce se totiž namídateli sděluje toliko doručením přiměřené informace, za kterou lze považovat i stejnopis příslušného rozhodnutí. Rozhodnutí čestné rady tedy stěžovateli ani nemuselo být doručeno.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí, která napadl žalobou. K podání žaloby proti těmto rozhodnutím tak stěžovatel zjevně nebyl legitimován ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

K námitce stěžovatele, že krajský soud nezhodnotil ustanovení § 3 odst. 1 disciplinárního řádu, Nejvyšší správní soud podotýká, že pro projednávanou věc není relevantní, že stížnost na postup lékařky podaná stěžovatelem splňovala podmínky tohoto ustanovení, neboť revizní komisi může být prošetřena pouze taková stížnost, která tyto podmínky splňuje. Kvalita stížnosti a naplnění stanovených podmínek ze stěžovatele nečiní účastníka disciplinárního řízení, zakládá jen povinnost revizní komise se stížností se vypořádat.

Za účastníka řízení nelze stěžovatele považovat ani proto, že revizní komise rozhodla nezahajovat disciplinární řízení nikoliv z důvodu, že stížnost byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Nejvyšší správní soud opakuje, že podaná stížnost, splňuje-li požadavky ustanovení § 3 odst. 1 disciplinárního řádu, představuje podnět pro revizní komisi, která sama posoudí a rozhodne, zda podá návrh na zahájení řízení. Oprávněnost osoby k podání stížnosti se podle disciplinárního řádu neposuzuje, revizní komise toliko zkoumá, zda je namístě podat návrh na zahájení řízení či nikoliv; přitom se v rámci předběžného šetření musí vyrovnat se všemi skutečnostmi uvedenými ve stížnosti. Uvedené kasační námitky proto nejsou důvodné.

Stěžovatelem zmiňované ustanovení § 12 odst. 7 disciplinárního řádu upravuje soudní přezkum rozhodnutí o odvolání, na projednávanou věc tedy nedopadá a krajský soud se jím nemusel zabývat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že vydáním žalobou napadených rozhodnutí nemohla být dotčena právní sféra stěžovatele, neboť tato rozhodnutí nejsou způsobilá jakkoliv zasáhnout do jeho práv a povinností. Stěžovatel ani nebyl účastníkem řízení, ze kterého tato rozhodnutí vzešla, proto ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. nebyl k podání žaloby proti těmto rozhodnutím aktivně legitimován, resp. byl osobou k podání žaloby zjevně neoprávněnou.

Zjistí-li soud, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, je povinen takový návrh podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. usnesením odmítnout, tj. rozhodnout bez věcného projednání. Nedostatek aktivní legitimace nemůže zhojit ani stěžovatelem tvrzená nezákonnost postupu a rozhodnutí orgánů žalované, neboť posouzení zákonnosti rozhodnutí je otázkou meritorního přezkumu, který je v případě návrhu podaného osobou k tomu zjevně neoprávněnou vyloučen.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že se nemohl k věci blíže vyjádřit, neboť krajský soud rozhodl bez jednání, Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho konstantní judikatury *jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.)*. Usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovatel zjevně nebyl osobou oprávněnou k podání žaloby, postupoval zcela správně, když ve věci nenařídil jednání a žalobu bez dalšího odmítl. Ustanovení § 49 odst. 7 s. ř. s. upravuje postup soudu v situaci, kdy se důvod pro odmítnutí návrhu vyjeví až při jednání, to ovšem není případ stěžovatele. Uvedená námitka tudíž není důvodná.

Potřeba provádět dokazování nevyvstala ani v řízení před Nejvyšším správním soudem, který současně nezjistil jiný důvod k tomu, aby nařídil jednání, a proto v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. rovněž rozhodl bez jednání.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl prokázán, Nejvyšší správní soud nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 5. 6. 2008, č. j. 52 Ca 20/2008 - 57, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšné žalované v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna soudem ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Martinu Keřtovi, advokátu, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů [další porada s klientem přesahující jednu hodinu a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon, celkem tedy 4800 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 4800 Kč, tj. 912 Kč. Ustanovenému advokátu nenáleží odměna za první poradu s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, neboť zastoupení stěžovatele převzal v řízení o žalobě a odměnu za tento úkon již inkasoval. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 5712 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu